

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Nebijokite! Štai aš skelbiu jums didį džiaugsmą, kuris bus visai tautai. Šiandien Dovydo mieste jums gimė Išganytojas. Jis yra Viešpats Mesijas (Lk 2,10-11)

Mieli broliai ir sesės,

Daugiau nei prieš du tūkstančius metų Judėjos laukuose nuskambėjo ši Geroji Naujiena – pasauliui gimė Išganytojas. Pirmieji ją išgirdo piemenėliai. Pamatę ir patyrę Dievo artumą, jie garbindami ir šlovindami Dievą nuskubėjo pranešti žmonėms. Tegul ši džiaugsminga žinia pripildo jūsų širdis džiaugsmo bei meilės, suteikia Dieviškosios šviesos bei palaimos jums ir jūsų šeimos nariams. Kartu su dangaus kareivija šv. Kalėdų rytą garbinkime bei šlovinkime Dievą giedodami: „Garbė Dievui aukštybėse, o žemėje ramybė jo mylimiems žmonėms!“ (Lk 2,14).

Kristaus Prisikėlimo parapijos kunigai

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas teol. lic. kun.
Vytautas Grigaravičius

Dievo malonė

Dievas niekam nėra skolingas: jei kam ką duoda, duoda savo malone. Todėl ir visa, ką turime, yra Dievo dovana. Genijų darbai, žmogaus proto, valios, širdies ir kūno kultūros vaisiai taip pat yra Dievo dovanos. Tačiau yra ir kitokių Dievo dovanų, kurių pats žmogus savo jėgomis negali įgyti – tai antgamtinės Dievo dovanos. Išganyto atžvilgiu jos iškelia žmogų į aukštybes.

Mūsų nuteisinimas pareina nuo Dievo malonės. Malonė yra palankumas, nepelnytai teikiama pagalba, kad atsilieptume į Jo šaukimą: taptume Dievo vaikais, jo įvaisiais, dieviškosios prigimties, amžinojo gyvenimo dalininkais. Malonė yra dalyvavimas Dievo gyvenime. Ji įveda mus į vidinį dieviškosios Trejybės gyvenimą: Krikštu krikščionis dalyvauja Kristaus malonėje, kaip įvaikis, susivienijęs su vienatiniu Dievo Sūnumi, jis gali Dievą vadinti „Tėvu“. Jame gyvena Dvasia, kuri jam įkvepia meilę ir ugdo Bažnyčią.

Pašaukimas amžinajam gyvenimui yra antgamtinis, nes priklauso nuo mūsų nenupelnytos Dievo iniciatyvos. Kristaus malonė yra nenupelnyta, Dievo teikiama dovana, kuria Šventoji Dvasia dieviškąjį gyvenimą įlieja į mūsų sielą, kad ją išgydytų iš nuodėmės ir pašventintų.

Dievo malonė yra dvejopa: pašvenčiamoji ir veikiančioji.

Pašvenčiamoji Dievo malonė žmogų teisinga, pašvenčia, daro jį Dievo vaiku ir

Sveikiname didžiai gerbiamą ir mylimą kunigą Vaclovą Aleksandravičių garbingo jubiliejaus – 90 gimimo dienos ir 60 metų kunigygtės proga.

Dėkojame Jums už tarnystę, džiaugiamės kartu su Jumis ir linkime gausių Dievo malonių.

Kristaus Prisikėlimo bažnyčios bendruomenė

amžinos Dievo garbės dalyviu. Yra išliekamoji malonė – pastovus gebėjimas gyventi ir veikti pagal Dievo kvietimą – ir padedamosios malonės, kurios yra Dievo postūmiai tiek atsivertimo pradžioje, tiek vykstant pašventinimui. Jau žmogaus pasirengimas priimti malonę yra veikiamas maldos. Ji būtina, kad pažadintų mums bendradarbiavimą, kai esame nuteisinami tikėjimu ir pašventinami meile.

Pašvenčiamoji Dievo malonė daro mus ne tik Dievo vaikais, bet ir dangaus paveldėtojais. Kadangi Dievas yra Tėvas, o mes Jo vaikai, tai savaime aišku, kad esame ir amžinųjų Jo turtų paveldėtojai: „O jei esame vaikai, tai ir įpėdiniai. Mes Dievo įpėdiniai ir Kristaus bendraįpėdiniai, jeigu su juo kenčiame, kad su juo būtume pagerbti“ (Rom 8,17).

Pašvenčiamoji Dievo malonė mums pasilieka. Tuo ji skiriasi nuo veikiančiosios malonės, kuri veikia mums toli, kol ji mums reikalinga. Lengva nuodėmė Dievo malonės nepanaikina, tačiau jos veikimą mažina, ypač jei ta lengva nuodėmė veda prie sunkios. Pašvenčiamąją Dievo malonę gauname veltui, be savo nuopelnų. Be to, jos mums daugėja: daugėja meldžiantis, darant gerus darbus, priimant šventus

A. Ledaitė

Kalėdų Kristui

**Atverkime duris Kalėdų Kristui,
Paruoškime sielas, Jis ateis pas mus.
Kasdien tvirčiau mylėti pasiryžkim,
Nauja žvaigždė džiaugsmu apšvies
namus!**

**Visatos Viešpats – Kūdikėliu gimsta,
Šią naktį žengia žemėn iš dangaus,
Kad mums varge padėtų, nuramintų,
Priimtų meilę ir skausmus žmogaus.**

**Nuo prakartėlės iki švento kryžiaus,
Auka didžioji mus visus palies...
Už mus kaltus Jis mirti pasiryžo,
Atleis, priglaus, jei tikrai tu gailies.**

**Be tavęs, Jėzau, mes gyventi negalim.
Dažnai mažai šioj žemėje vilties...
Padėk gyventi pagal Tavo valią,
Palaimink mus ir ranką mums ištiesk!**

sakramentus. Dievo malonė – brangi Dievo dovana, todėl jos praradimas iš tikrųjų yra didelė nelaimė.

nukelta į 2 psl.

atkleto iš 1 psl.

Veikiančioji Dievo malonė yra ta, kuri, apšviesdama protą, veikia taip, kad žmogus darytų gera ir saugotųsi pikto. Antgamtinė veikiančioji Dievo malonė apšviečia protą ir veikia valią, taip pat mus moko, suteikia stiprybės ir guodžia. Be šios malonės išganymo atžvilgiu nieko gero negalime nei pradėti, nei vykdyti, nei baigti. Be Dievo malonės negalėtume įveikti pagundų. Taigi Dievo malonė reikalinga visiems: netikintiems ir nusidėjėliams – kad įtikėtų, atgailautų ir būtų nuteisinti, o tikintiems

Tešiamie pokalbių ciklą „Tėve mūsų“

Adolfą Daukšienė

Kaip ir išėję iš Egipto nelaisvės žydai, mes praradome viską, ką turėjome: pastogę, užuovėją, maistą. Mes neturime nieko, išskyrus dykumą ir Dievą. Supratę, kad dykuma negali mūsų maitinti, meldžiame Dievą: „Kasdienės mūsų duonos duok mums šiandien“. Dievas jos duoda, net jei nuklysti nuo kelio, nes jei neduotų, taip ir nepasiektume Pažadėtosios žemės. Viešpatie, pakentėk, kol klystame, kol surasime teisingą kelią.

Dievas siuntė savo tautai manos, bet tik tai dienai. Kai jos prisirinkdavo daugiau, ji sukirmydavo. Tad maldos žodis *šiandien* kartu yra puiki auklėjimo priemonė. Pamatę, kad mana sukirmija, žydai jos neberinko ir kitą dieną laukė Dievo malonės, išmoko Juo pasitikėti. Dievas girdė savo tautą

Dvasiniai pokalbiai

Silvestras

Daugelis žmonių gyvena patirdami nuolatinį nepasitenkinimą praeitimi ir nerimu dėl ateities. Tačiau tikrasis sąlytis su tikrove vyksta dabarties akimirka, nes nei praeitis, nei ateitis mums nepriklauso. Neturime jokios galios mūsų praeičiai, nes negalime nė kruopelytės jos pakeisti. Laiko tėkmės atsukti neįmanoma, galima tik priimti praeitį tokia, kokia ji buvo, ir pavesti ją Dievui. Mus šiek tiek užvaldo ir ateitis: kuriame, planuojame, bet ... vienintelė mažytė smulkmena, ir viskas sugriūva.

Tik dabarties akimirka yra kupina malonės bei begalinio pastiprinimo. Pirmiausia dabarties akimirka reiškia Dievo artumą: „Ir štai aš esu su jumis per visas dienas“ (Mt 28,20). Dievas yra amžinai esantis, ir kiekviena akimirka kupina bendrystės su Dievu galimybių. Išmokime gyventi taip, tarsi kiekviena akimirka yra egzistencijos pilnatvė, nes Die-

Parapijos gyvenimo atspindžiai

Irena Romaškaitė

ir teisingiesiems – kad darytų gerus darbus, kovotų su pagundomis ir jas įveiktų.

Dievas visiems teikia savo malonę. Kaip nėra pasaulyje tokios vietos, kur nešviestų saulė, taip nėra pasaulyje žmogaus, kuriam Dievas nešviestų savo malonės spinduliais, nes Dievas nori visų išganymo.

Laisvas Dievo veikimas reikalauja žmogaus laisvo atsakymo, nes Dievas žmogų sukūrė laisvą ir kartu su laisve davė jam galią pažinti Dievą ir Jį mylėti. Dievas žmogaus širdį paliečia ir veikia tiesiogiai. Jis įdiegė žmogui tiesos ir gėrio troškimą, kurį

tik vienas Dievas gali patenkinti. Žmogaus protas ir valia privalo su Dievo teikiama malone bendradarbiauti. Būdamas laisvas, žmogus gali ir nepriimti Dievo malonės. Tik, deja, prieštaravimas jai veda į visišką proto užtemimą ir širdies užkietėjimą.

Malonė, būdama antgamtinė, yra neprieinama mūsų patyrimui ir gali būti pažinta vien tik tikėjimu. Todėl mes negalime remtis vien savo jausmais ar darbais sprendami, ar esame nuteisinti ir išganyti.. Vis dėlto malonė mumyse veikia bei skatina vis labiau tikėti ir pasitikėti.

4. Kasdienės mūsų duonos

trykstančiu vandeniu iš uolos, į kurią sudavė Mozė lazda. Abi šios dovanos – Kristaus įvaizdis. „Žmogus gyvas ne vien duona,“ – tai Senojo Testamento posakis, kuriuo Kristus sugėdino šėtoną.

Kasdienė duona gali būti ir yra slėpiningoji antgamtinė Eucharistijos duona. Jei nesimaitinsime nauju slėpiniu būdu šia dieviškąja Duona, mes „neturėsime savyje gyvybės“ (Jn6,53). Nuo šiol mūsų egzistencija ir antgamtinis gyvenimas priklauso tik nuo Dievo.

„Kalno pamoksle“ taip pat matome laipsnišką judėjimą į priekį: „Palaiminti alkstantys ir trokštantys teisumo: jie bus pasotinti“. Iš pradžių tiesiog paprastas alkis ir troškulis. Vėliau, kai paprastas vergo liūdesys

pavirsta dvasinio tobulėjimo ilgesiu, troškulis ir alkis virsta teisybės troškimu.

„Palaiminti gailestingieji: jie susilauks gailestingumo“. Visa Dievo tauta, kaip visuma, išvyksta į kelionę. Ši visuma – tai Bažnyčia, tai žmonija, tai kiekvienas kelionės dalyvis. Būnant šios visumos dalimi, be galo svarbu išmolti gailestingumo broliams, keliaujantiems drauge su mumis. Jei nebūsime pasirengę nešti vienas kito našta, kęsti vienas kitą, taikstytis vienas su kitu, neišveiksime kelio per dykumą. Ši kelionė per dykumos smėlį, karštį, bandant tapti nauju žmogumi, kartu yra gailestingumo ir abipusės meilės laikas. Jei to nebus, nepasieksi vietos, kur mokoma įrežtų plokštėse Dievo įsakymų, kurių pagrindinis: „Mylėk Dievą ir mylėk žmogų“.

Vienos pakopos laiptai

vas šalia ir mums nieko netrūksta. Tačiau mums visada ko nors trūksta todėl, kad gyvename praeitimi, jos apgailestavimais ir nusivylimais arba baiminamės tuščių lūkesčių.

Dabartinė akimirka yra išlaisvinanti: net jei visa praeitis siaubinga, o ateitis neaiški, galiu dabar tikėjimu užmegzti bendrystę su Dievu. Jam priklauso praeitis ir ateitis. Jis gali viską apvalyti, atleisti, atnaujinti: „Viešpats atnaujins tave mylėdamas (Sof. 3,17). Dabarties akimirka turiu galimybę pradėti nuo nulio, be praeities, kad ir kokia ji būtų apgailėtina, ir be ateities, kad ir kokia tamsi ar nerami ji būtų. Mano praeitis yra Dievo gailestingumo rankose. Jis viską gali pakreipti tiek į gera, tiek į bloga, o ateitis yra Jo Apvaizdos, kuri nieko nepamirš, rankose. Tokia tikėjimo nuostata neleidžia gyventi nuolatinio nepasitenkinimu praeitimi ir nerimu dėl ateities.

Daug yra žmogaus tobulėjimo teorijų ir pakopų. Tobulumo laiptai turi tik vieną pakopą – šiandienos įveikimą. Nesirūpinamas nei praeitimi, nei ateitimi šiandien apsisprendžiu tikėti Dievu, pasitikėti Juo, mylėti Jį ir artimą. Nesvarbu, kaip man tai pasiseks. Kitą dieną vėl pasirenku tą patį ir nematuoju savo pažangos, neskaičiuoju, kokį dvasinį lygį pasiekiau, nes, kai tik įsivesi į savo dvasinį gyvenimą pakopas, tuoj pradėsi knaisiotis po praeitį ir programuosi ateitį. Neleidžiu sau nusiminti dėl pasekmių, nepervertinu laimėjimų, pasikliauju ne savo jėgomis, bet vien tik Viešpaties ištikimybe.

„Bet kiek nebūtute nuėję, ženkite toliau ta pačia linkme“ (Fil 3, 16), – pasakys šv. Paulius, o Mažoji Teresė prateš: „Tave mylėti, Jėzau, šiandieną tik turiu“. Tad stokime kasdien Dievo akivaizdon tyra širdimi, pasiruošę paklusti tik Jo valiai, – ir niekam kitam.

Sutvirtinimo sakramentas parapijoje

Lapkričio 23-24 d. neįprastai atjaunėjusi Bažnyčia džiugino ne vieną vyresnio amžiaus tikintįjį. Iš susirūpinusio sesės Irenos Romaškaitės veido, pilno nerimo žvilgsnio buvo aišku, kad jos parengti jaunuoliai priims Sutvirtinimo sakramentą.

Lapkričio 23 d. šie jauni žmonės susikaupę būriavosi prie klausyklų, kad kitą dieną tyromis širdimis priimtų Šventosios Dvasios dovanas ir atnaujintų Krikšto sakramentą. Lapkričio 24 d. jau nuo pusiaudienio buvo repetuojama: skaitomi šv. Mišių skai-

tiniai, maldavimai, atnašų aukojimo žodžiai. Taip pat gerokai prieš šv. Mišias skambėjo Petrašiūnų parapijos jaunimo atliekamos giesmės (vadovai – E. Randys ir E. Danilevičius). 18 val., skambant giesmei „Mes ateinam prie altoriaus“, prie altoriaus prisitartinio iškilminga procesija, kurią sudarė patarnautojai, parapijos kunigai, Švč. Jėzaus Širdies parapijos klebonas kun. Emilis Jotkus, monsinjoras Adolfas Grušas, vyskupas Jonas Ivanauskas ir arkivyskupas Sigitas Tamkevičius SJ.

Arkivyskupas pasveikino visus susirinkusius, ypač jaunimą, ir kvietė melstis už juos, kad Viešpats laimintų, kad dovanos, kuriomis šiandien bus apdovanoti, tinkamai būtų panaudotos jų gyvenime.

Skaitinius skaitė ne tik šių metų, bet ir pereinamųjų metų sutvirtinamieji, kurių būrelis pastoviai lankosi bažnyčioje: pirmąjį skaitinį skaitė Agnė, o antrąjį – Aušra. Skaitiniai, psalmė, Evangelija priminė Sekminių dieną, kai ant apaštalų nusileido Šventoji Dvasia. Ir tai neatsitiktinai, nes šiandien Šventoji Dvasia pažėrė savo dovanas ant sutvirtinamųjų.

Arkivyskupas per homiliją atkreipė dėmesį į tai, kad pirmieji apaštalai trejus metus vaikščiojo su Kristumi, tačiau jų žinojimas, kas yra Kristus, mažai juos paveikė: Judas išdavė, Petras išsižadėjo, kiti kaip zuikiai išsibėgėjo, kai Jėzus buvo prikaltas prie kryžiaus. „Dažnai taip būna ir mums, – kalbėjo arkivyskupas. – Vaikai pakrikštijami, vėliau priima Sutvirtinimo sakramentą, tuo ir baigiasi viskas. Ar daug iš jūsų yra tokių, kurie išdrįsta mokykloje pasakyti: „Taip, aš tikiu.“? Tačiau apaštalų požiūris visiškai pasikeitė, kai per Sekmines ant jų nusileido Šventoji Dvasia: jie įgavo drąsos, ėjo į pasaulį, skelbė Kristaus mokslą, ir tai jie darė iki mirties, iki kankinystės (visi apaštalai, išskyrus Joną, buvo nukankinti). Apaštalai jau nebėgo, o tikėjo Kristumi. To reikia ir mums, ypač šiandien“.

Arkivyskupas taip pat pastebėjo, kad daugelis interneto puslapių pilni išpuolių prieš bažnyčią, išjuokiami jos tarnai, todėl jaunimas bijo ir slepia, kad tiki, nes trūksta drąsos prisipažinti. Arkivyskupas atkreipė dėmesį, kad reikia drąsos ir mylėti. Meilė šiandien suniekinta, suprantama tik kaip kūniškas malonumas. Meilė turi skatinti dalyti save kitiems ir nieko nesužeisti. Jauni žmonės, neišmokyti mylėti, atsiduria prieš tamsią duobę, į kurią

ne vienas įkrenta. Baigdamas homiliją, arkivyskupas palinkėjo, kad gavusieji Šventosios Dvasios dovanas, jomis gerai pasinaudotų, dalytų kitiems, antraip jos sunyks, pradings. Jis pakvietė melstis, kad šių jaunų žmonių gyvenime visada būtų tikėjimas, kuris atves į gražias šeimas.

Sutvirtinimo apeigoms vadovavo monsinjoras S. Grušas. Pirmiausia buvo atnaujintas Krikšto sakramentas, po to vyskupai Krizmos aliejumi patepė sutvirtinamųjų kaktas. Tai ypatinga Dievo malonė – Šventoji Dvasia nusileidžia ant sutvirtinamųjų.

Vėliau Indrė, Kristina, Paulius, Lina, Laurynas atnešė atnašas: ugnį, vaisius, duoną ir vyną.

Pažvelgiau į tėvėlių veidus. Tėčiai rimtai stebėjo apeigas, o dauguma mamų plepėjo, kažką aptarinėjo. Viena jų, atsisukusi į vyrą, lyg tarp kitko tarė: „Gražu, tiesa?“ Ar gali tokioje šeimoje gyvuoti tikėjimas? Išeis kaip iš gražaus spektaklio, ir viskas tuo baigsis. Ne veltui nuogaštavo arkivyskupas: kada išaugs karta, sąmoningai priimanti Kristų, įtikinti į Jį ir gyvenanti pagal Jo įstatymus?

Po šv. Mišių buvo išdalyti pažymėjimai, o jaunimas toliau džiugino giesmėmis.

Tikėkime, kad bent dalies sutvirtinamųjų širdis pasiekė arkivyskupo nuoširdūs linkėjimai: „Linkiu gražios jaunystės, atsakingos meilės, nes tik ji gali atvesti į pašaukimo pilnatvę. Įsiklausykite, kur Dvasia šaukia, ten ir eikite“.

Birutė Vasylienė

Pilgriminę kelionę po Šventąją žemę prisiminus

Kažkur giliai širdyje skambėjo šie psalmės žodžiai, kai antrąjį kartą šiais metais atsidūriau Šventojoje žemėje. Jaudulys ir nerimas buvo apėmęs: ar pavyks susikaupti, pajusti anų laikų dvasią? Juk mūsų daug – net 28 pilgrimais, įvairaus amžiaus, profesijų, be abejo, įvairių pažiūrų.

Užbėgdama įvykiams į priekį, noriu pasakyti, kad realybė pranoko lūkesčius. Gal būt tai įvyko todėl, kad mus lydėję kunigai nuoširdžiai rūpinosi grupės dvasiniu gyvenimu. Rytas prasidėdavo pusryčių stalo palaiminimu. Atsakingas Dvasios tėvas kelionę autobuse pradėdavo malda, skaitiniu iš Evangelijos, kvietimu priimti Dievą į savo širdį, duotis Jo sugaunamiems, suviliotiems, pasistengti sujungti savo kasdienybę su ta vieta, kurioje vyko svarbiausieji mūsų gyvenimo momentai. Svarbiausia nesijausti turistais, o tikraisiais pilgrimais, kad namo grįžtume ne turistinių išpūdžių kupini, bet pilni tikėjimo, meilės, gėrio ir džiaugsmo, kuriuo galėtume dalytis su kitais.

Kelionės metu kunigai aukėjo penkerias šv. Mišias: Nazarete, šv. Juozapo bažnyčioje, Kafernaume, šv. Petro bazilikoje, Jaffoje, šv. Petro bažnyčioje, Betliejuje, šv. Jeronimo bažnyčioje, Jeruza-

*Parodyk man, Viešpatie, savąjį kelią,
Išmokyk mane takais tavo eiti (Ps 24,4)*

nukelta į 4 psl.

atkelta iš 3 psl.

lėje Getsemanės grotoje. Nuoširdžios kunigų homilijos, kviečiančios pajusti tą šventą vietą, kur esame, išgyventi Kristaus meilę, Jo auką už mus visus ypatingai veikė, suvienijo ir sujungė kaip tikrus brolius ir seses Kristuje. Jordano upėje pageidavusioms piligrimėms buvo atnaujintas krikštas. Paskutiniąją dieną Jeruzalėje ėjome Kryžiaus keliu (Via Dolorosa). Prie Marijos kapo giedojome „Marija, Marija“, o Getsemanės grotoje – „Kryžiau šventas“.

Kristaus ir istoriniai Izraelio keliai

Pilgriminė kelionė prasidėjo gruodžio 8 d., 13 val. Kauno pilyje susirinkusius piligrimus palaimino Kunigų seminarijos Dvasios tėvas Severinas. Iš Vilniaus oro uosto išskridome 16 val. ir 17.30 val. buvome Prahoje, kur Jūratė surengė trumpą apžvalginę ekskursiją iki žymaus tilto per Vltavos upę. Iš Prahos į Tel Avivą atskridome 5.30 val. Ten mus sutiko nepakartojamas gidas Aleksas, nuo pirmos minutės pradėjęs pasakojimą apie vietas, pro kurias važiuojame ar ėjome. Nors buvome pusantros paros kelyje, beveik be miego, į autobusą įsėdome puikios nuotaikos.

Vykome į Keisarijos (Cezarijos) nacionalinį parką. Keisarija kažkada buvusi Judėjos sostinė, puošniausias senųjų laikų uostamiestis prie Viduržemio jūros. Apie tai liudija liekanos. Čia buvo įkurti senovės graikų ir romėnų kultūros pramogų centrai. Iki šių dienų išliko amfiteatras, teatro aikštė, hipodromas. Čia veikė pirmoji džiakuzė (karštoji vonia). Vėliau ši miestą buvo užėmę kryžiuočiai, dar išlikę jų gynybinės pilies likučiai. Žemės drebėjimai (apie 400 per metus), potvyniai bėgant metams sugriovė ši miestą. Dabar tik iš to, kas liko, galima įsivaizduoti audringą anų laikų gyvenimą, kuris čia vyko apie 600 metų ir baigėsi 1268 metais, kai dalis Keisarijos dingo po jūra.

Kai išeidami iš šio kolonų ir įspūdingų griuvėsių miesto, apžiūrinėjome išlikusias puikias mozaikas, Aleksas perskaitė buvusiam mokesčių rinkėjų name ant grindų išlikusį užrašą: „Ka, drauguži, nesimiega? Mokėk mokesčius ir miegosi ramiai“. Praėjome krikščionių bazilikos likučius, su pagarba žvelgėme į tris nišas graikų dievams – Apolonui, Poseidonui ir Hermiui. Įėjimas į miestą padarytas taip, kad priešas ne iš karto patektų, o dar turėtų gerokai pakariauti.

Šv. Rašte minima Cezarija (Keisarija), kur Kristus klausė mokiniių: „Kuo žmonės laiko Žmogaus Sūnų?“ (Mt 16,13). „O kuo jūs mane laikote?“ (Mt 16,15), yra ne tas pats miestas, kuriame buvome. Kristus vengė turtingų miestų (kaip ir Tiberijos), kur vyko lėbavimas, palaidas gyvenimas. Šiame mieste buvo įsikūrusios Judėjos valdovų, tarp jų ir Poncijaus Piloto rezidencijos. Čia gyveno šimtininkas Kornelijus, iškvietęs apaštalą Petrą, kad šis išaiškintų apie Naująjį mokslą, kurį skelbė krikščionys. Vėliau apaštalas Petras pakrikštijo Kornelijaus šeimą. Apie tai galime pasiskaityti Naujajame Testamente, Apaštalų darbuose, 10 skyriuje.

Iš Keisarijos vykome link Karmelio kalno. Pakeliui pamatėme būrius paukščių, kurie skrisdami į pietus padaro lanką ir būtinai užsuka į Šv. Žemę. Kas tai? Nejau ir paukščiai jaučia kažką šioms vietoms? Pravažiavome Qirytao miestą, kurį statė grįžę iš Sovietų sąjungos žydai, nes jiems neleisdavo gyventi senuose Izraelio

miestuose. Pragyvenimas šiame mieste daug pigesnis negu priešingoje pusėje esančioje Keisarijoje. Taip pat pravažiavome miestą, kuriame gyvena atvykėliai iš Sudano.

Be to, turėjome nuostabų gidą Aleksą, istoriką iš Ukrainos. Subyrėjus Sovietų sąjungai jis atvyko į Izraelį ir čia baigė ekskursijų vadovų kursus. Jo žinios, didelis noras per trumpą laiką papasakoti kuo daugiau, meilė savo profesijai kėlė susižavėjimą, todėl daugelį vietų pamatėme „be plano“.

Negalima nepaminėti vadovės Daivos, kuri stebuklingai sugebavo pamatyti kiekvieną, hipnotizuojančiu žvilgsniu pakviėdavo atsilikusį, jos dėka grupėje buvo darna ir santarvė.

Pagaliam išvydome Karmelio kalną. Peizažas labai įdomus: iš kairės – lyguma, po to palaiptais išskylantis Karmelio kalnas (aukščiausia vieta – penki šimtai metrų) ir vėl palaiptais ištirpsiantis lygumoje. Nuostabiai graži vieta, kurioje buvo auginamos vynuogės, todėl vadinama Dievo vynuogynu. Čia gyvena pranašas Elijas, finikiečių ir kiti žiniai čia meldėsi, aukojo atnašas.

Pravažiavę Zichronjakov (atmintis apie Jokūbą) miestą, atvykome į Haifą. Miestas iškilęs virš Viduržemio jūros uosto, Karmelio kalno šlaituose. Tai šiuolaikinis uostamiestis, kuriame gali švartuoti tiek turtingi, prašmatnūs keleiviniai laivai, tiek tankeriai ir krovininiai laivai.

Nuo apžvalgos aikštės atsivėrė nuostabi miesto panorama, kurioje puikavosi auksu dengtas Bakchajų šventyklos kupolas, Haifos universitetas, vyriausybės rūmai, keletas dangoraižių. Taip pat matėsi visi trys Haifos jūros uostai, Akko, Naharijos miestai, aukštutinės Galilėjos kalnų kontūrai, Libano siena.

Aplankėme Karmelitų baziliką, pranašo Elijaus olą, kur stovėjo Elijaus krėslas, kuriame apipjaustydavo jaunuolius.

Pakerėjo neapsakomo grožio Persidų sodai, kuriuose puikavosi finijos, eukaliptai, alyvmedžiai, granatai, citrinmedžiai, gliudicijos, įvairiausi kitokie medžiai, žydintys krūmai bei gėlės, sodinamos pagal sezoną, ir nuostabi kaktusų giraitė.

Įspūdingai atrodė Bakchajų šventykla, į kurią veda 1400 laiptelių. Bakchajai čia apsigyveno atvykę iš Persijos apie 1844 m. Šiuo metu jų yra visame pasaulyje daugiau nei du milijonai, o Haifa yra jų centras. Tai turtingųjų religija, nes jie patys išlaiko save. Ši religija išpažįsta įvairius tikėjimus, jie skelbia, kad Dievą žmogus priima pagal savo išsivystymo lygį. Jie rūpinasi aplinkos grožiu, nes grožis vilioja, atveda pas Dievą. Reikia paminėti, kad Haifoje labiausiai išplėtotas ekumenizmas.

Į Tiberiją, kur gyvenome tris dienas „Astorijs“ viešbutyje, atvykome vakare išvargę, bet pasotinę sielą. Po skanios vakarienės (visos kelionės metu maistas buvo šviežiai pagamintas, gražiai patiektas, įvairus, daug daržovių, vaisių) susirinkome salėje. Gidas Aleksas supažindino su rytojaus programa, o vadovė Daina kiekvienam nuo firmos įteikė kuprinėlę ir kepuraitę. Po to kiekvienas trumpai prisistatė – keliais žodžiais papasakojo apie save.

(Tęsinys kitame numeryje)

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiai „Prisikėlimas“, Aukštaičių 4, Kaunas. Tel. (8-37) 200883

El. paštas : prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: <http://kaunas.lcn.lt/parapijosprisikelimas>

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas kun. teol. lic. Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Gediminas Žukas, Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis